

Dagboek 5 14 oktober 2019

Het is nog donker als we om half 6 in de auto stappen op weg naar de provincie Takeo. Er staat vandaag opnieuw een opening van een school op het programma. Vorige week hebben we deze school ook al bezocht, zie [dagboek 2](#).

We arriveren rond een uur of 9. De hoogste gast, voormalig minister van landbouw, de heer Chan Sarun staat ons al op te wachten.

Na het traditionele eren van de monniken nemen we plaats op het podium.

Het terrein is heel nat en een deel van de toeschouwers zit zelfs met de voeten in het water.

De ceremonie begint met een traditionele apsara dans, die wordt uitgevoerd door vijf prachtig uitgedoste meisjes.

Gerrit, die ook vandaag de toespraak zal houden namens De Brug, zit naast Chan

Sarun.

Gerrit wenst iedereen veel succes met deze nieuwe school, een school voor voortgezet en hoger onderwijs, en wijst leerkrachten en leerlingen op hun verantwoordelijkheid om de school en het terrein er omheen schoon te houden en goed onderhoud te plegen.

Na de toespraken volgen nog een aantal formaliteiten. Ten eerste krijgen Gerrit, Pieter en Jan Willem een medaille opgespeld van Chan Sarun. Tijdens dit gebeuren stort het podium plotseling in! Even dacht ik aan een aardbeving, maar de oorzaak was de drassige, pas opgebrachte ondergrond.

Alsof er niets was gebeurd gaan de formaliteiten verder. We delen schooluniformen, schriften, pennen en fietsen uit aan weeskinderen en kinderen uit arme gezinnen uit het Spien programma.

En dan lintje knippen. Het lint is net breed genoeg voor alle knipjes. Als de laatste knip is gegeven, is de school geopend en kunnen we naar binnen om te kijken hoe mooi het is geworden. De kinderen die momenteel vakantie hebben, zijn opgetrommeld voor deze feestelijke dag en zitten in de lokalen op ons te wachten. We proberen een praatje te maken met een paar studenten, maar het is verlegenheid alom. Het blijft lastig om contact te krijgen, terwijl deze leerlingen toch Engels studeren.

Nadat we een kokosnoot en wat lekkere hapjes aangeboden hebben gekregen, moeten we al snel vertrekken, want de heer Sarun gaat met ons mee naar ons volgende project: een klein nieuw model van een Spien huis.

Dit idee van Frits is uitgewerkt door onze aannemer mr. Map. De 'normale' Spien huizen zijn voor grotere gezinnen met kinderen. Maar er zijn ook kleinere gezinnen die een slechte woonsituatie hebben en niet in aanmerking komen voor een gewoon Spien huis. Daarom dit idee voor een klein model. **Het kost € 875.**

Het huisje is voor een vrouw van 82 jaar die er sinds vorige week in woont met haar dochter die heel ziek is, en een kleindochter. De oma is ongelooflijk blij met het huisje. Ze houdt niet op ons te bedanken. Chan Sarun kwam ook niet met lege handen, hij bracht rijst en ander voedsel voor dit gezin mee. Het is voor haar een echte feestdag! Voor deze vrouw is het een nieuw begin.

Na dit nieuwe huis bezocht te hebben, krijgen we een lunch aangeboden door de school die net geopend is om te laten zien hoe blij ze zijn met het nieuwe schoolgebouw.

Na het eten bezoeken we een heel aantal arme gezinnen, die vragen om een nieuw huis.

Het blijft lastig om te beslissen wie er wel en wie er niet in aanmerking moet komen hiervoor.

Die beslissing ligt bij Spien en zij hebben beter overzicht over alle aanvragen.

Het is al een eind in de middag als we besluiten om nog een toeristisch uitstapje toe te voegen aan deze dag: de berg met de 84.000 boeddha beelden, de grootste verzameling beelden ter wereld. Met een trap kun je de berg beklimmen om

bovenop het grootste beeld van 10 meter hoog te kunnen zien.

En dan is het tijd om naar huis te gaan. We zitten deze dagen veel in de auto. Dat is geen verloren tijd. Want we bespreken veel dingen over het werk van Spien en over onze plannen voor de toekomst.

We zijn om 8 uur 's avonds weer thuis, een lange warme dag met heel veel indrukken.

Dinsdag 15 oktober

Vandaag gaan we met Gerrit, Jan Willem, Pieter en Geertje naar de Killing Fields en Tuol Sleng, het genocide museum. Hier komt de verschrikkelijke geschiedenis van de Pol Pot periode in volle hevigheid op je af.

In de voormalige S-21 gevangenis werden de vijanden van het Rode Khmer regime, iedereen die een bedreiging vormde voor Pol Pot, gevangen gehouden onder vreselijke omstandigheden, gemarteld en uiteindelijk afgevoerd naar de Killing Fields een eindje buiten Phnom Penh. Eigenlijk is dit een mooie tuin, een soort park. Als je gaat zitten onder bomen, hoor je vogels fluiten. Het is er stil en lekker koel.

Bezoekers krijgen een koptelefoon waarin ze in hun eigen taal kunnen horen wat er zich hier heeft afgespeeld. En dan verandert het beeld van een park in een doodsvelde, waar duizenden mensen werden gedood en in grote kuilen gegooid. Er zijn in Cambodja zo'n 300 van deze doodsvelde, deze killing fields. Een vreselijke geschiedenis die drie jaar, acht maanden en 20 dagen heeft geduurd, van 1975-1979. Iedereen hier van 40 jaar en ouder heeft het meegemaakt.

Om even bij te komen van alle indrukken en emoties gaan we naar Jars of Clay, een voor ons inmiddels bekend restaurant. Het is een christelijke instelling die gesteund wordt door een organisatie uit het buitenland en geheel gerund wordt door vrouwen uit achterstandssituaties. Het is een oase in de drukke stad.

Na nog een bezoek aan de Russische markt, waar we wat souvenirs kunnen kopen, gaan we naar de riverside en lopen langs de boulevard. Het is een drukte van belang. Cambodja herdenkt vandaag de sterfdag van de voormalige koning Sihanouk. En dus hebben de publieke scholen vrij en zijn veel kantoren gesloten. Bij het grote standbeeld van de koning zijn vanmorgen veel kransen gelegd.